

ΤΟ ΒΑΡΚΑΚΙ

Φύο' ἀγέρι
 στὸ πανάκι,
 τὸ βαρκάκι
 δὴο τρέχει...
 Στὸ λιμάνι
 πᾶμε πρίμα,
 Σπῆ τὸ κῆμα
 καὶ μᾶς βρέχει.
 Τὸ βαρκάκι
 ἀλαφρό
 πῶς γέρονει!
 Φίλ, φίλ, φίλ...
 Τάκοις, τρελλή;
 Κι ἀπὸ φίλ
 δὲν γέλλει;

Judas Errant

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἑντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χρυσόν, ἥτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνης, ἀποδοτέας εἰς ὁρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψέως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογίουχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ, τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου, ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς ἑκατ. κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν	
2	» » » » » »	1 ἔτους
2 1/2	» » » » » »	2 ἔτων
3	» » » » » »	4 »
4	» » » » » »	5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

εἶνε τὰ λόγια μου οἱ καρποὶ τοῦ σοῦ κρεμῶ φηλά νὰ θεώσης καὶ νὰ γευτῇς... Ἄ, πῶς λαχταρίζεις νὰ χαρῆς τὴν νειά γῆ τοῦ θά σέ καλέσῃ αὐριο τὸ πρᾶσινο χορτάρι... Σὺν τὴν πουλάρα ποὺ ζητάει καὶ ξατρεῖε στὸ λόγγο ἢ τοὺς κάμπους ὅμοια μετὴν ἀλαφίνα, ὁμορφὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη, περιπλομένη ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ ζῶν... Σφυροκοπάει σου τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ νὸς φούντομα τῆς ποδιάρας σου νεύου-της, καὶ τὰ γένεια μου δὲ σὲ κράζουνε, καὶ τὰ ζυλιασμένα μου χέρια δὲ σὲ καλοῦνε, καὶ τὰ σθυσμένα μάτια μου δὲ σὲ χωρᾶνε μέσῃ τους... Μὰ τὴν νειά γῆ θὰ τὴν ὀργώσω καὶ θὰ τὴν σπείρω καὶ θὰ τὴν θερίσω καὶ θὰ τὴν ἀλωνίσω. Μὰ τὴν ἀνοιχτὴ ἐγὼ θὰ τρυγήσω τὸν καρπὸ ποὺ σὲ ξαφνιάζει κρεμασμένος στὸ δέντρο τῆς ἀγάπης... Ὅχι, Κυρά μου, ὄχι βασιλίσσά μου, δὲ θὰ χαρῆς στὰ λειβάδια ποὺ κυνηγᾷ ὁ δολερὸς κάπρος τὴν ὁμορφὴν μου ἀρνάδα... Ἐσὺ πρέπει νὰ κοιμάσαι κάτου ἀπὸ τὰ ξημερώματα ποὺ τὰ λόγια μου σοῦ σέγγουνε, καὶ πρέπει νὰ δειπνήσῃς στὰ χάδια τοῦ πατέρᾳ, ποὺ εἶνε ὡσάν τὰ βασιλέματα τοῦ ἡλίου σιγαλινὰ καὶ θλιμένα... Ἐ-ταὶ θὰ σὲ κοιμίζω ὡς ποὺ νὰ κοιμηθῶ τὸν αἰῶνα μου τὸν ἕπνο, καὶ τὰ χέρια μου τότες πάλι θὰ σὲ ζητᾶνε καὶ θάρνιουνται τίς νεκρικὲς κορδέλλες...

Ἐτρεμε δλάκερσ, καὶ μίλουνε ὡσάν νὰ κράτα-

Ἐνας λογιώτατος, θέλοντας νὰ περάσῃ ποτάμι, μπῆκε στὸ πέραμα καθάλαρης. Κι ὅταν κάποιος τὸνε ρώτησε γιὰτὶ μπῆκε καθάλα:

— Βιάζομαι, ἀποκρίθηκε.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μᾶς τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» (σελ. 502, καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ **Πάλλη** «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» (σελ. 405).

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ῥωμιοσύνης» (σελ. 320) καὶ «Μαζώχτρα, Βρονκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ **Φιλίντα** Γραμματικὴ τῆς Ῥωμεικῆς γλώσσας (μέτ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ **Δόγγου** «Δάρνης καὶ Χλόη» (χρτοθε μένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερίδης (σελ. 86).

Τοῦ **Εὐριπίδου** «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περικαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ **Σοφοκλέους** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη (σελ. 61).

Τοῦ **Χ. Ἀντρεάδου** «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ **Δ. Π. Ταγκόπουλου** «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσανθή» καὶ «Τάφος στὸ Γικλὸ» δηγήματα (σελ. 78).

Τοῦ **Κ. Πασαγιάννη** «Μοσκίς» Δηγήματα (σελ. 118) 50 λεπτά.

Ἡ **ΙΔΙΑΔΑ**, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικὸ.

Ἐνας λογιώτατος πῆγε νὰ ἰδῇ κάποιον φίλο του ἄρρωστο καὶ τὸνε ρωτοῦσε, πῶς εἶναι: μὴ καῖνος δὲν μποροῦσε ν' ἀποκριθῇ. Κι ὁ λογιώτατος θυμωμένος τοῦ εἶπε:

— Ἐννοια σου: ἐλπίζω νὰρρωσθῇς καὶ ἐγὼ καὶ ὅταν ἔρθῃς δὲ θὰ σοῦ ἀποκριθῶ καθόλου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

γε βιβλίο. Μὰ δὲν ἦτανε καὶ σιγαλὶνὰ στὰ λόγια του, παρὰ ἡ ὁρμὴ τὰ ξεκίναγε ἀπὸ τὰ χεῖλια του, καὶ τὰ ὀδήγαε ὀλόγυρα νὰ πέφτουνε, καὶ νὰ ζυπνᾶνε τὰ ξεχασμένα πράγματα. Δὲν εἶχα πνοὴ μέσα μου. Βάστουνα τὴν ἀνάτα μου σὲ κάθε λόγο, καὶ παράφερνα τὰ δόντια μου στὸ δάγκα τοῦ χειλιοῦ μου. Μ' ἄγγιζε πάλι μετὰ τὰ χέρια του, μετὰ τὴν πάλι. Οἱ ἄκρες, οἱ ρώγιες ἀπὸ τὰ δάχτυλά του ἦτανε ὡμές, εἶχανε σταγμένο ἀπάνου τὸ αἷμα, καὶ ἄγγιζαν μετὰ ὁρότη τὴν πέτσα μου γλύστραε τὸ πιάσιμό του στὸ ρούχο μου σὺν περπάτημα γυμνοσαλίγγαρου, στὸ ρούχο μου ποὺ τὸ νοιωθα ὡσάν ξώδεμά μου, καὶ κάθε δαχτυλίδι του βούλα ἐπηζε χαραχτὴ στὸ κρέας μου, καὶ μυρμηγκίαζε κάτουθε τὸ αἷμα. Τὸ γινῶτο τοῦ ἐφυστοῦσε τὴν πνοὴν μου καὶ τὴν ἐπνιγε σὰ θραχνὰς μέσα στὰ βουρκωμένα μου τὰ στήθια. Τὰ μάτια του ὑγράνοιχτα κρεμόντανε ἀπὸ πᾶνον μου σὺν πέτρες κοκκινόμπλαβες, σὺν δυὸ μεγάλοι αἰμοσπάτες, ποὺ ἐγιόμιζαν δύναμη στὴ χάση τοῦ φεγγαριοῦ. Καὶ τὰ φρύδια του ὡστερὰ ἐπέφτανε σὺν σκαρφαλωτῇ στὰ μάτια του οἱ ἀράχνες, ἀρητοπερπατώντας πάντα μετὰ διβουλή γινώμη, καὶ πάντα στέκοντας ἐκεῖ καὶ σημάδεύοντας τὰ γνέματα καὶ τὰ ὑπάδια τους. Καὶ τὸ κούτελό του ἄζαρωτο, πλατύ, γυαλιστερό ἐρεγγε, σὺν καθρέφτης ποὺ κα-

ΚΕΡΔΟΥ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ 338,685 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. **Ἰω. Φωτία** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγυραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **338,685** δραχμῶν.

Ὁ κ. **Ἰω. Φωτία** θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπεθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχῃσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὡς ο-βι-β-ά-ζ-ε: τὴν προκταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι ταιχύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τι γὰρ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μετὰ τὰς **20,000**, χρυσᾶς δραχμὰς τὴν 18 Δεκεμβρίου ἐ. ἐ. ὅτα γεννηθῇται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς αὐτῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 18 Δεκεμβρίου 1905 ἐντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκάστη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Ἀπ. Μ. Μπ.** Ὁ σὺ δώσωμε μιὰ συμβουλὴν σὰ φίλοι. Ἀρχίνα ἀπὸ τὰ μικρὰ γιὰ νὰ φτασῇς σιγά σιγά καὶ στὰ μεγάλα. Κεῖνο ποὺ μὴ ἐστειλῇς ἔχει ὁμορφὰ κομμάτια, δῶ κ' ἐκεῖ σκορπισμένα, μὰ ὅλο μαζί δὲν εἶναι καὶ τόσο πιτυχεμένο. Ἄν τὸ τυπώκαμε καὶ τὸ ξαναδιαβάξῃς ὡστερ' ἀπὸ κἄνα χρόνον, θὰ θύμωνες φοβερὰ μαζί μας γιὰτὶ τὸ τυπώσαμε. Ἄκου κ' ἕνα ἄλλο, μὴ φιλοσοφεῖς, μὰ περιγράφεις ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ καὶ ἄφηνε νὰ βγαίνει μοναχὴ τῆς ἡ φιλοσοφία ἀπὸ τὰ πράγματα. Ὡστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, περιμένουμε κατὶ καλὸ ἀπὸ τὴν πέννα σου ποὺ δὲν τῆς λείπεται οὔτε ἡ χάρις οὔτε ἡ μαστορια.

— κ. **Ρηγ. Γκόλ.** Πολὺ ὁμορφὰ καὶ τὰ δυὸ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Μὰ δὲ θὰ σὲ δοῦμε κανένα Σαββατόβραδον καὶ στὸ γραφεῖο; — κ. **Α. Ρ.** Δὲν τὰ λὲς ἄσκημα στὸ γράμμα σου, μὰ, θαρροῦμε, μποροῦσες καὶ νὰν τὸ ὑπογράψῃς. Ὅτα δίνε κανέναν τόσο σωστὲς συμβουλές, δὲ φοβᾶται νὰ φανερώσῃ καὶ τ' ἐνέμαζέ του.— κ. **Ἀρχαίουφίλο.** Ἡ ἰδέα σου καλὴ καὶ, βλέπεις, ἀμέσως τὴ δεχτήκαμε. Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ φίλος Βουτιερίδης ἄρχις ἀπὸ σήμερον νὰ μεταφράζει γιὰ τὸ «Νομᾶ» τοὺς Σχολαστικούς (ποὺ πολὺ σωστὰ τοὺς βᾶπτισε **λογιώτατους**). Τ' ἀνέκδοτα καὶ κάθε ἄλλη νοστιμιά τῶν ἀρχαίων. Ἀφοῦ ἔχουν τόσα ὁμορφὰ οἱ δικοὶ μας, εἶναι περιττὸ, σύμφωνα μετὰ τὴν γνώμη σου, νὰ τρέχουμε στοὺς ξένους ποὺ «πολλὰς φαρὲς μᾶς προσφέρουν ξαναζεσταμένα τὰ ἴδια πράγματα». — κ. **Μ. Σ. Ζαβ.** München. Σύμφωνοι μετὰ τὰς γράφετε. Ἐστὶ λοιπὸν λογαριάζετα: πληρωμένη καὶ ἡ συντρομὴ τοῦ 1906.

θρέφτιζέ με ἀκαίρια. κάτου ἀπὸ τὴν παντοδύναμήν του, κάτου ἀπὸ τὴν χεῖρα του ποὺ ξεπνῶα. Καὶ στὰ χεῖλια του τώρα ἔρθανε καὶ ἡ γνῆσις τὰ δικὰ μου, καὶ σπθίσανε μέσα στὸ ἄγγιγμα τὰ μάτια του, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χεῖλια του ἐγλύστρησε τὸ χῶμα, τὸ χῶμα νωπὸ ποὺ μοῦ μύρισε. Τινάχτηκα σὺν λαβωμένη, καὶ τινάξα τὸ κεφάλι πέρα δώθε, καὶ σὺν ζύπνια ἀπὸ ὕπνο βαρὺ τὸν κοίταξα, καρσί, μετὰ ὡμότη καὶ βουλή, ποὺ ἐστάθηκε κολῶνα ἀράγιστη καὶ ἀλύγιστη μπροστά μου. Καὶ τοῦ εἶπα σὺν μέσα ἀπὸ χαμό, σὺν νὰ βρισκόμουν μέσα στὴ βουή καὶ τὸν τρικυμὸ τῆς ἁμαρτίας.

— Μὲ κόλασες...

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ